

[Aksel Larsen.]

måske få mig dømt for injurier, men ikke føre konkret bevis for, at han ikke har stjålet. Det kan blive vanskeligt at bevise, at Manuilskij ikke har sagt noget sådant; men alle de taler af betydning, der har været holdt af Manuilskij og andre kendte kommunistiske ledere, er jo offentliggjort, og man kan da se efter i tidsskrifter og aviser o. s. v. fra 1931 og andre år. Man vil ikke finde noget sådant.

For imidlertid at yde et bidrag til klaring af sagen her skal jeg oplyse det ærede medlem hr. Viggo Starcke og andre interesserede, herunder den højtærede fiskeriminister, om, at dette påståede Manuilskij-citat første gang blev bragt frem for offentligheden ved en retssag om uamerikansk virksomhed i Amerika. En af det amerikanske gestapos — jeg tror, det hedder Federal Bureau of Investigations — faste kronvidner, en mand, om hvem hans nærmeste bekendte siger, at han i alt fald er psykopat, måske sindssyg, optrådte i retssagen som vidne og forkyndte, at han vidste, at Manuilskij i 1931 havde sagt sådan og sådan. Herfra stammer det såkaldte citat. Det var det, en amerikansk general ikke undså sig for at bruge i Paris, og det var ikke helt uberetiget, at jeg tillod mig at rette det spørgsmål til den højtærede fungerende forsvarsminister, om han virkelig slutte den slags historier råt, og om de andre argumenter fra de amerikanske generaler i Paris var af samme kaliber. Det måtte jeg imidlertid ikke få svar på.

Så er der endelig det ærede medlem hr. Viggo Starckes spørgsmål: om jeg under mit ophold i sommer i Sovjetunionen holdt den tale om forsvarsudgifternes nedsættelse, som jeg holdt her i går. Nej, det gjorde jeg ikke.

Jeg var på et sanatorium i 3 måneder, ikke for at holde taler, men for at få helbredet rettet op, hvilket i temmelig høj grad lykkedes; jeg troede virkelig, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke havde visse forudsætninger for at begribe, at en patient på et sanatorium ikke er der for at holde taler, men af andre grunde. Dernæst tror jeg ikke, jeg kunne tænke mig i et fremmed land at give mig til at holde tale om, hvordan forsvarspolitikken bør tilrettelægges i Danmark — det kan ikke

være min opgave; ud fra ethvert synspunkt må jeg derfor anse dette spørgsmål for at være, skal vi sige noget mærkværdigt.

Endelig det ærede medlem hr. Viggo Starckes dagsordensforslag. Ja, på sin vis er det morsomt, at det blev fremsat, for det vidner om det dilemma, retsforbundet befinder sig i; man skal se, om man kan finde en torden, men det lykkes altså ikke så godt. Det synes samtidig at have sat venstre og det konservative folkeparti i en vis klemme, eftersom disse partier, der talte voldsomt for øget liberalisering, nu med en noget svømmende motivering siger, at de vil afholde sig fra at deltage i denne afstemning. Jeg ved ikke, om det skulle være, fordi de tænker sig, at når det ærede medlem hr. Viggo Starcke foreslår en dagsorden, vil retsforbundets 6 medlemmer stemme for den, og sammen med venstre og det konservative folkeparti har de ikke flertal, men hvis der skulle være et parti til, som stemmer for dagsordensforslaget, vælter regeringen — og det kunne jo tænkes, at disse partier ikke i øjeblikket vil være interesseret i noget sådant. Ja, jeg ved det ikke, men hvis den slags overvejelser skulle spille en rolle, kan jeg sige, at det er ganske grundløst, for det er da indlysende, at vi hverken kan eller vil stemme for et dagsordensforslag som det ærede medlem hr. Viggo Starckes. Det vidste det ærede medlem også udmærket godt — ellers ville han ikke have stillet det; for jeg tror nok, vi kan blive enige om, at hvis der er noget, det ærede medlem hr. Viggo Starcke og hans parti ikke ønsker, er det at fremkalde en situation, hvor der kan komme et pludseligt valg.

Så er der den højtærede statsminister. Han gik jo i sin tale udenom adskilligt, og der er åbenbart en eller anden, der forhindrer fagministrene i at svare på de bemærkninger, der er rettet til dem. Af den grund har jeg set mig nødsaget til som egentligt spørgsmål til ministeren for offentlige arbejder at gentage det spørgsmål, jeg i går i min tale stillede om regeringens mening om havnebyggeriet ved Hanstholm.

Jeg efterlyser et svar fra regeringen på mit forslag om omgående at tilbagekalde krigsskibet „Rolf Krake“ fra Færøerne. Jeg fik ikke noget svar af statsministeren, men det er muligt, at det er, fordi regeringen